

Fins al 2016

L'èxit de la segona edició de la Setmana Cantant Internacional avala el desig de Vic d'acollir la cita cada tres anys

La Setmana Cultural va acollir, dissabte, l'estrena oficial del Cor Jove Nacional de Catalunya, format per 32 cantaires, entre els quals quatre osonencs

Vic

Miquel Erra

"Ara que estem situant Vic en el mapa europeu del cant coral seria una llàstima perdre-ho", expressava aquest diumenge Antoni Gálvez, director del certamen, unes hores abans de donar per tancada la Setmana Cantant Internacional, que Vic acollia per segona vegada. La capital d'Osona es postula per ser la seu del festival cada tres anys, i ho fa amb l'aval de l'èxit, organitzatiu i musical, d'aquesta segona edició.

Antoni Gálvez, que fa tres anys ja va exercir com a subdirector, entén que en aquesta segona convocatòria ha aconseguit pujar "un grau més" el nivell qualitatiu de la cita, un dels reptes que s'han marcat els organitzadors: "Faltava una Setmana Cantant com aquesta, que apostés decididament per la qualitat", sentenciava.

Un altre dels objectius que es van marcar el 2010 va ser potenciar-ne la representació internacional. I també ho han aconseguit. Si fa tres anys la presència estrangera tot just arribava al 40% dels participants, amb representants de cinc països, enguany ja eren el 60% i de 15 nacionalitats. El director barceloní també es mostrava satisfet que entre els 200 participants, "alguns han repetit; comencem a tenir greda fidel".

La Setmana Cantant, coordinada per la Fundació L'Atlàntida i la Coral Canigó de Vic, ha deixat molt bons records per als participants. Des del treball amb els tres directores convidats (Lluís

ESTRENA A VIC DEL COR JOVE NACIONAL DE CATALUNYA

Estructures culturals d'estat

Concert Cor Jove Nacional de Catalunya. Direcció, Xavier Puig. L'Atlàntida de Vic. Dissabte, 27 de juliol de 2013.

Vic

Montserrat Rius

A L'Atlàntida de Vic, dissabte al vespre, s'assajava, es tastava i es normalitzava una Catalunya independent. En els discursos en bilingüe, català i anglès, la societat civil, i en aquest cas la cultural, decidia ja la llengua oficial i pròpia del nou país. Amb tota la normalitat i lògica que s'estenia per l'ampli grup format per cantaires i públic de fins a 15 nacionalitats diferents.

Martí Ferrer, president del Moviment Coral de Catalunya, en el seu discurs de benvinguda, deia, entre altres, que al principi "teníem quatre prioritats, i la primera era aquesta, tenir un Cor Jove Nacional de Catalunya"; més tard afegia que "avui,

Vilamajó, Vytautas Miskinis i Kari Ala-Pöllänen) fins a les classes magistrals de Jordi Savall o Bernat Vivancos. La coincidència amb l'estrena del Cor Jove Nacional de Catalunya, a més, va resultar l'autèntic colofó: "Tot un luxe".

aquell somni és una realitat". Acabava confirmant el que molta gent intuïem, que aquell era "un dia històric", ja que "el nostre país fa un pas endavant en la normalització musical". I és ben cert, començar, bastir, aquestes estructures culturals, és tan important com aixecar les estructures pròpies d'un estat. I d'això n'èrem conscients, sobretot els catalans aplegats a l'auditori. Hi havia públic, molt, de tot arreu, i el discurs que s'enviava des de l'escenari era aquest, Catalunya camina i no s'atura, i dissabte el format escollit era el de la cultura a través de la música i el cant, la convivència entre tots els pobles i, per suposat, la pau.

No era sobrer, doncs, que una part important del repertori interpretat es dediqués a la música d'arrels aràbig-andaluses, per recordar aquells temps de l'alta edat mitjana on, a la península, la convivència entre les tres cultures ens pot semblar avui dia una quimera. Van ser peces acompanyades d'instrumentació que con-

vidaven a entrar en un altre món vocal, brillant i aclaparador en les seves tonalitats. També cal destacar la versió oferta de la cançó d'El comte Arnau de Feliu Gasull, acompanyada de música amb tonalitats arabitzants, amb esplèndids jocs de veus i ferma i delitosa veu solista.

Direcció dolça, pautaada, extremament curosa de Xavier Puig al front de la coral, equilibri numèric

"El nostre país fa un pas endavant en la normalització musical"

entre veus masculines i femenines que fa que la coral sigui una formació compacta i equilibrada, canvis freqüents, sovint sobtats i intencionats, de registres vocals que mostraven la qualitat de la formació i el seu ampli ventall de registres. En el seu bis obligat, el Cor Jove Nacional de Catalunya va interpretar el *Cant de la Senyera*, amb total respecte,

mentre el públic, dempeus, xiuxiuejava la peça. Algú va cridar amb veu forta i serena: "Visca Catalunya lliure!".

A la segona part es va mostrar el treball coral de la setmana del Taller 1. Tot un seguit de *Cançons d'amor i de guerra* dels segles XV al XVII. Més de 70 cantaires acompanyats per un excel·lent grup. Dirigits per Lluís Vilamajó, algunes de les peces van sonar com autosacramentals musicals, de fina i bellíssima execució. Tècnica i bon mestratge van aconseguir el miracle de formar un estel que brillava amb llum pròpia enmig d'un univers de veus, talents i nacionalitats.

Diumenge al vespre, es repetia el concert, aquest cop dirigia el Cor Jove Nacional Vytautas Miskinis, codirector de la formació juntament amb el cerverí Xavier Puig, i a la segona part es va mostrar el treball, també excel·lent, dels altres dos tallers de la Setmana Cantant.

Vic. De l'altra, constatar la "clara aposta" que la mateixa Generalitat està fent pel món coral, segons recordava Maria Àngels Blasco, fa tres anys directora de la Setmana i ara com a delegada territorial de Cultura de la Generalitat: "Està clar que el món

coral de Catalunya ja és un referent arreu d'Europa i ho hem de poder potenciar". La Setmana Cantant Internacional es va cloure, com fa tres anys, amb una festa popular a la plaça de la Catedral i una consigna molt clara entre tots: retrobar-se el 2016.

Dilluns, 29 de juliol de 2013